

ме пуснешъ при нашитѣ. Довечера ще ни дойде на гости самъ тарторѣтъ на дяволитѣ, и ако не бжда у дома, много ще загубя. Тарторѣтъ нѣма да ме направи придворенъ виночерпецъ, а азъ само за това съмъ мечталъ отъ рождението си.

— Тъй да бжде! — рекълъ тържествено добродушниятъ Дено, който изгарялъ отъ любовитство по-скоро да узнае, какво е скрило дяволчето въ запусѣлия кладенецъ. — Но ако избѣгашъ? — викналъ му той.

— Нѣма да избѣгамъ!

— Честна дума?

— Честна дума. Като залогъ, че ще се върна, оставамъ ти опашката си. Ето я.

Като казало това, дяволчето изведнажъ хванало опашката си съ свободната си ржка, откъснало я и я подало на слияния овчаръ. Дено я поелъ въ ржката си. Тя вече не треперѣла като жива, а висѣла като умрѣла змия. Докато овчарѣтъ се чудѣлъ, дяволчето леко се измъкнало, взело кратунката, която се бѣ търкулила въ тревата и изчезнало въ дъното на зеленясалия кладенецъ . . .

Чакъ сега Дено се сепналъ. А за какво му е тая дяволска

опашка? Той не се чудилъ много време. Чулъ се лекъ шумъ, ето, дяволчето отново се показало, като крепѣло съ две ржце кратунката.

— Какво има въ нея чичовото? — бързо попиталъ Дено.

— Нося обещаното. Дай ми сега опашката.

Дено поелъ съ една ржка пълната кратунка, повдигналъ я до устата си, помирилалъ, па захапалъ гърлото. Заклопочило въ устата му. Когато после отлепилъ кратунката отъ устата си, той видѣлъ какъ дяволчето се удвоявало, какъ протягало двойната си ржка, вземало опашката си, изсмѣло се и изчезнало въ гърлото на кладенеца.

*

На другия день селяни, като минавали изъ близката до кла